Jenei László

Mese a bükkösről

PRÓZA - LXIV. évfolyam, 39. szám, 2020. szeptember 25.

A nagyapja, amikor kicsit összeszedte magát, elkezdte magázni a feleségét. Az meg harsány migrénes rohamokkal vágott vissza. Erre a nagypapa, mihelyst megtörtént a nevezetes, kényes és kockázatos akció, a bükkvetés szertartása, a takarás, a műanyag hálós árnyalás – és ahogy a menye mondta, minden ilyen lófasz –, felvett egy leleményesen idegesítő szokást. Mivel leszázalékolták, egész napját a fái közt tölthette, de amikor hazaért, azt mondta a feleségének: *Végeztem, ellenőrizheti*. Mit? – kérdezett vissza az asszony első alkalommal, eléggé óvatlanul. A válasz nagyjából félórás kiselőadás formájában érkezett. Közben kétszer kellett újramelegíteni a vacsorát. Attól kezdve kérdés se kellett, állandó programmá vált ez a szeminárium, az unokák belenőttek ebbe a ki tudja, honnan felszedett terminológiába. Egyébként egyedül ez a nagyapja hívta a már felnőtt Gábort is Gabikának, így rajta is maradt, míg éltek rokonai, mind így nevezte. Gabika a nagyapa haláláig ült a konyhaasztalnál, s bár egy mukkot sem értett a mondandójából, áhítattal hallgatta. Ő volt a kedvenc unoka.